

Lorraine Heath

A vikomt asszonya

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátáról vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a HarperCollins Publishers-szel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with HarperCollins Publishers. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Jan Nowasky, 2016 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

Eredeti címe: *The Viscount and the Vixen*

(HarperCollins Publisher LLC, New York, U.S.A.)

● *Magyarra fordította:* Kovács Ágnes

● *Borító:* Magán Sarolta

● *Kép:* Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

● *A szerző fotója:* © Kayla Marie Photography

ISBN 978-963-448-329-8

HU ISSN 1588-6700

A MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

● *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

● *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

● *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

● *Műszaki vezető:* Sárai Szabó Mária

● *Telefon:* +36-1-488-5569; e-mail cím: harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Árusításban terjeszti a LAPKER Rt. és egyéb terjesztő szervezetek.

Tájékoztatjuk tisztelt olvasóinkat, hogy a különböző versenyeken és rejtvénypályázatainkon részt vevők adatai (név, lakcím) kiadónk nyilvántartásába kerülnek. Résztvételükkel hozzájárulnak ahhoz, hogy a – fenti adatok felhasználásával – későbbiekben akcióinkra, kiadványainkra felhívjuk szíves figyelmüket.

● *Szedés:* HarperCollins Magyarország Kft.

● *Nyomás:* RAS-Nyomda Kft.

● *Nyomda címe:* 6000 Kecskemét, Mindszenti krt. 63.

● *Megrendelés száma:* 802001

● *Nyomatás időpontja:* 2018/3.

● *Felelős vezető:* Futó Imre ügyvezető igazgató

– *Alig ismerjük egymást. Nem igazán tudom,
mire számítsak tőled.*

– Számíts arra, hogy hálás leszel, amiért az ágyamban lehetsz, és amiért a szobánk messze van az apám szobájától, így nem fogja hallani, amikor felsikoltasz a gyönyörtől.

– Olyan átkozottul bekép...

Locke lecsapott az asszony ajkára, miközben magához húzta őt. A testéből áradó forróság könnyedén áthatolt a ruha vékony anyagán. Olyan volt, mintha már most el akarná csábítani, mintha minden porcikája egyesülni akarna vele, még mielőtt az éjszaka véget ér.

Eddigi rövid élete alatt Portia már többször megtapasztalta a színtiszta rémületet. Ez is egy ilyen pillanat volt. Az elmúlt két év során megtanulta elválasztani a lelkét a testétől, és megtanulta, hogyan tartsa távol az érzelmeit az őt körülvevő valóságtól. Ezért is volt biztos benne, hogy képes lesz hányinger, könnyek és megbánás nélkül lefeküdni egy nálánál több mint harminc évvel idősebb férfival.

Locksley azonban olyan könnyedén döntötte le az ő szíve köré húzott falakat, mintha csak gallyakból épültek volna. A férfi nem elégedett meg annyival, hogy egyszerűen csak elvegye, ami kell neki. Birtokolni akarta. Ez világosan érződött a nyakán lüktető éren, amelyen az asszony ujjai végigsimítottak, és a mellkasa remegésén, miközben felnyögött, és úgy elmélyítette a csókot, mintha Portia lelkéig akarna hatolni...

*Jill Barnettnek, akitől húsz évvel ezelőtt
az első méltatást kaptam, és aki kedvességével,
biztatásával elhitette az akkor még csak szárnyait
bontogató íropalántával, hogy talán, de csak
talán, képes olyan történeteket írni, amelyek
érdekelhetik az olvasókat.*

Köszönöm.

A THE NEW YORK TIMES SIKERSZERZŐJE

LORRAINE HEATH
*A vikomt
asszonya*

A HAVISHAMI ÖRDÖGFIÓKÁK

A decorative flourish consisting of symmetrical, swirling lines that frame the text above. It features a central teardrop-shaped element at the bottom.

1. fejezet

*Havisham Hall, Devonshire
1882 tavasza*

Killian St. John, Locksley vikomtja anélkül haladt el az előcsarnokban álló csendes őrszem mellett, hogy ügyet vetett volna a tölgyfa berakásos órára. Hatéves korában tudta meg, hogy a mutatóknak mozogniuk kellene, és hogy az órák valójában az idő múlását lennének hivatottak mutatni, de az édesanyja halálával – az édesapja számára legalábbis – az idő megállt.

Egy gyerek általában abszolút igazságnak fogadja el azt, ahogyan az ő ismeretei szerint mennek a dolgok. Locksley például sokáig abban a hitben élt, hogy a kastélyokban a szolgák csak azokat a helyiségeket takarítják, amelyeket a háziak használnak. Havisham Hallban rendben tartották azt a szobát, amelyben a kisfiú aludt, a kisebbik étkezőt, amelyben enni szoktak, az apja lakrészét, valamint a könyvtárat, amely az apja dolgozószobájaként szolgált. A többi helyiség kulcsra volt zárva, és rejtélyes homályba burkolózott.

Legalábbis addig, amíg Ashebury hercege és Greyling grófja a feleségeikkel együtt életüket nem veszítették egy borzalmas vonatbalesetben 1858-ban. A fiaik röviddel ezután Locksley apjának gyámfiaként Havisham Hallba kerültek, és az érkezésükkel

sok minden bebizonyosodott, például az is, hogy Marsden márkija teljesen megőrült.

Locke most belépett a kis étkezőbe, és azonnal megtorpant, amikor meglátta az asztalfőn ülő apját, aki a komornyik által reggel kivasalt újságot olvasta. Az idős férfi a lakosztályában szokott étkezni, de még ennél is megdöbbenőbb volt, hogy általában kócos, ősz haját most levágatta és megfésültette, ráadásul meg is borotválkozott, és még a ruháját is kivasaltatta. Locke nem is emlékezett rá, hogy az apja mikor fordított utoljára ekkora gondot a megjelenésére, mert azon ritka alkalmakkor, amikor kimerészkedett a szentélyéből, leginkább egy madárijesztőre hasonlított.

Amikor Locke belépett, a komornyik kávé töltött egy finom, gyöngyházszínű porceláncsészébe, aztán elindult a férfi tányérért. Mivel a vikomt általában egyedül étkezett ebben a helyiségben, nem szoktak nagy feneket keríteni a dolognak. A tálalószekrényen nem sorakoztak különféle fogások, amelyek közül válogatni lehetett, mindössze egy tányért szoktak fölhozni a konyhából, rajta azzal az étellel, amelyet a szakácsnőnek éppen kedve támadt elkészíteni.

Az apja még nem vette észre Locke-ot, de hát a birtok ura a nappalai és az éjszakai nagy részét a saját világába merülve töltötte, ahol a boldogabb idők emlékei közt élt.

– Micsoda kellemes meglepetés! – mondta a vikomt, miközben helyet foglalt, és megpróbálta elterelni a figyelmét a birtok pénzügyeivel kapcsolatos aggodalmairól. A nyugtalansága már jóval hajnal előtt felébresztette, és már több mint két órája igyekezett megoldásokat találni a könyvtárban, de mivel nem járt sikerrel, úgy döntött, hogy az evés talán felpezsdíti egy kicsit az elméjét. – Mi készítetted arra, hogy változtass a szokásaidon?

A márkilapozott egyet az újságban, majd egy erőteljes mozdulattal kiegyenesítette az összegyűrődött lapot.

– Úgy gondoltam, jobb, ha felkelek és tevékenykedem egy kicsit, mielőtt a menyasszonyom megérkezik.

Locke éppen a szájához akarta emelni a csészéjét, ám ekkor lehunyta a szemét. Igaz, hogy az apja emlékezete az utóbbi időben egyre ködösebbé vált, de nem ülhet itt elhunyt felesége érkezésére várva; nem hiheti azt, hogy ez az esküvője napja! Locke kinyitotta a szemét, visszatette a csészét a csészealjra, és fürkésző pillantást vetett erre a furcsa emberre, akit a hóbortjai ellenére is nagyon szeretett. A márki úgy nézett ki, mint bármelyik uraság a reggeli közben, azt leszámítva, hogy hite szerint az ő felesége a lápvidéken szokott kísérteni.

A komornyik visszatért, és egy tojással, sonkával, paradicsommal és pirítóssal megrakott tányéért rakott le Locke elé az asztalra.

– Gilbert, maga segített felöltözni apámnak ma reggel? – kérdezte a vikomt, mielőtt a komornyik elfoglalhatta volna a helyét a fal mellett.

– Igen, uram. Mivel nincs inasa, megtiszteltetésnek tekintem, hogy elláthatom ezt a feladatot – felelte Gilbert, majd lehajolt, és suttogva folytatta: – Az úr ahhoz is ragaszkodott, hogy megfürödjön, pedig nincs is szombat. – A komornyik fölfonta ősz szemöldökét, mintha jelentőségteljes hírt közölt volna, aztán felegyenesedett, és láthatóan nagyon büszke volt magára, amiért a hét közepén megfürdette a márkit.

– Tudja, hogy miért ez a felhajtás?

– Igen, uram. A márki ma délután megnősül. Mrs. Dorset már készíti az ünnepi lakomát, Mrs. Barnaby pedig korán felkelt, hogy kitakarítsa az elülső szalont, mivel ott fogjuk megtartani a szertartást. Igazán pompás, hogy Havishamnek ismét lesz úrnője.

Azt leszámítva, hogy ez az úrnő kizárólag az apja megbomlott elméjében létezik...

– Van ennek a nőnek neve is?

– Biztos vagyok benne, hogy van, uram. A legtöbb nő rendelkezik névvel.

Locke már rég megtanulta, hogy a személyzet megmaradt tagjaihoz sok türelem kell. Új embereket sosem vettek fel, de amikor valaki meghalt, a többiek feljebb léphettek a ranglétrán. Talán ideje felvenni egy fiatalabb komornyikot, de Locke nehezen tudta elképzelni Havisham Hallt Gilbert nélkül. A férfi régebben alkomornyikként szolgált, aztán amikor a korábbi komornyik húsz évvel ezelőtt álmában meghalt, átvette a helyét. És különben is, rajta kívül kevesen lettek volna képesek elfogadni azt a sok furcsaságot, amely ezek között a falak között folyt.

– És nem tudja véletlenül, mi ez a név? – *Esetleg Madeline Connor, az anyám?*

– Ha a menyasszonyomra vagy kíváncsi, miért nem engem kérdezel? – csattant fel a márki, miközben összehajtotta, majd az asztalra csapta az újságját. – Hiszen itt ülök előtted!

Azért, mert Locke nem akarta látni, amint az apja fájdalmasan ráébred, hogy a menyasszonya immár harminc éve halott. Azon az éjszakán hunyt el, amikor hősielesen küzdött, hogy világra hozza egyetlen gyermekét.

– Mikor érkezik? – kérdezte inkább, miközben a szeme sarkából nézte, ahogy Gilbert elfoglalja a helyét a falnál.

– Kettő körül, az esküvő pedig négykor lesz – felelte a márki, majd fölemelte a kezét, és megrázta az egyik bütykös ujját. – Azt akartam, hogy legyen egy kis ideje megismerni engem.

Ez furcsa. A szülei még gyerekkorukban találkoztak, és attól fogva rajongtak egymásért, legalábbis az apja elmondása szerint. Locke fölvolta az egyik szemöldökét.

– Szóval nem ismered?

A márki megvonta csontos vállát.

– Eddig csak leveleztünk.

Locke kezdte úgy érezni, hogy még annál is nagyobb a baj, mintha az apja azt hinné, hogy harmincvalahány évvel fiatalabb, és Locke anyját készül feleségül venni.

– Elárulnád végre, hogy mi a neve?

– Mrs. Portia Gadstone.

Locke döbbenten bámult az apjára. Sokkal rosszabb volt a helyzet, mint először gondolta.

– Feltételezem, özvegy.

– Nem, Locke, olyan nőt készülsz feleségül venni, akinek már van férje... Gondolkodj, fiam! Hát persze hogy özvegy. Nincs időm félni kislányokra, akiknek türelemre és okításra van szükségük. Olyan nőt akarok, aki tudja, mihez kell kezdeni egy férfival.

Locke alig hitte el, hogy ilyen nevetséges beszélgetést folytat az apjával.

– Ha szexuális örömökre vágysz, felhozok neked egy nőt a faluból. Miért vesződnél azzal, hogy megnősülj?

– Örökösre van szükségem.

Egy lordnak nem illik eltátnia a száját, Locke azonban most így tett.

– Én vagyok az örökösöd.

– De te nem akarsz megnősülni!

– Sosem mondtam, hogy nem fogok megnősülni.

Csak azt, hogy nem lesz szerelmes. Az apjának akkor bomlott meg az elméje, amikor elvesztette élete szerelmét, neki pedig esze ágában sem volt odaadni a szívét egy nőnek, és megkockáztatni, hogy ugyanígy járjon.

– És hol az a nő, akit el akarsz venni? – kérdezte az apja, miközben körülnézett, mintha arra számítana, hogy valamelyik sarokból hirtelen előlép a fia menyasszonya. – Két hónappal ezelőtt betöltötted a harmincat. Én huszonhat évesen már nős voltam,

harmincévesen pedig apa, te viszont még mindig nem tomboltad ki magad.

De, már kitombolta, sőt ha ennél is komolyabban venné a kötelességeit, akkor lassan abba bolondulna bele.

– Meg fogok nősülni. Előbb-utóbb.

– Ezt a kockázatot nem vállalhatom. Szükségem van még egy örökösre. Átkozott legyek, ha hagyom, hogy a kapzsi Robbie kuzinom meg az ő részeges fia örököljön! A címem nem fog a családnak *arra* az ágára szállni, ezt megígérhetem. És Havisham Hall sem. Igen, először te örökölsz, de amikor elszáll belőled a lélek, ott lesz az öcséd, aki ennek a lánynak a termékenységétől függően harminc-egynéhány évvel lesz fiatalabb nálad. Ő remélhetőleg nem fog úgy idegenkedni a házasságtól, mint te, és adigra már neki is meglesz az örököse.

Az apja úgy zihált, mintha a kirohanása közben körbefutotta volna a helyiséget. Locke talpra ugrott.

– Rosszul vagy, apám?

Az öreg csak legyintett.

– Fáradt vagyok, Locke, egyszerűen csak fáradt vagyok, de biztosítanom kell az örökségem sorsát. Már régen újra kellett volna házasodnom, és gondoskodnom kellett volna egy tartalék örökösről, de teljesen megbénított a gyász. – Az öreg úgy dőlt hátra a székében, mintha már nem sok ereje lenne. – Édesanyádnak, a Jóisten áldja meg, már tovább kellett volna lépnie, ahelyett hogy rám várokozik.

Az efféle megjegyzések mindig törként hasítottak Locke szívébe, és még jobban megnehezítették a dolgát. Az anyja nem várokozott a lópvidéken, csak az apja nem volt hajlandó elengedni őt.

– Meg fogok nősülni, apám. Örököst fogok nemzeni, és nem hagyom, hogy a címed Robbie kuzinra szálljon. De ehhez meg

kell találnom a megfelelő asszonyt. – Egy összeférhetetlen természetű nőt, akibe soha nem lenne képes beleszeretni...

– Mrs. Portia Gadstone megfelelőnek bizonyulhat, Locke. Ha megtetszik neked, amikor megismered, úriember leszek, félreálllok, és az áldásomat adom a ma délután megkötendő frigyetekre.

Mintha elképzelhető lenne ilyesmi! Mrs. Gadstone, amint megjön, már fordulhat is vissza.

Marsden márkijának szüksége van egy erős, egészséges és termékeny nőre, aki örökösöt szülhet neki. További információ a kiadónál.

Az egyenetlen úton döcögő postakocsiban Portia Gadstone összehajtogatta az újságból kivágott hirdetést, és visszatette a retiküljébe. A sivár tájra pillantva kénytelen volt megállapítani, hogy az közel sem olyan sivár, mint az élete, amelyről mindent elmond az a tény, hogy gondolkodás nélkül hajlandó hozzámenni egy olyan férfihoz, akiről egész London tudja, hogy örült.

Az élete romokban hever, nincs egy vasa sem, és nincs kihez fordulnia.

A márkiival kötendő házasság azonban gyönyörűen beleillett a terveibe. Havisham hatalmas, elszigetelt birtok Devonshireben, a dartmoori lápvidék szélén. Soha senki nem ment oda látogatóba, a márki pedig nem mozdult ki otthonról. Valószínűtlen, hogy bárki is ott keresse Portiát, de ha mégis rátalálnának, akkor már márkiné lesz, aki kész felhasználni az újonnan szerzett hatalmát, hogy megvédje önmagát és azokat, akiket szeret.

A márki küldött pénzt az utazásra, Portia azonban félt, hogy felfedezik a szökését, ezért vonat vagy hintó helyett postakocsival utazott. A tagbaszakadt kocsis udvariasan viselkedett vele, és nem háborgatta, az asszony pedig reménykedett benne, hogy miután kirakja őt Havisham Hallnál, azt is elfelejti, hogy valaha látta.

Portia kivett a retiküljéből egy mentolos cukorkát, és szopogatni kezdte. Már túl régóta utazott, ezenkívül fáradt és éhes is volt, de a panaszkodásból még soha nem származott semmi haszon. Jobbnak látta, ha egyszerűen csak teszi a dolgát, akármi-lyen kellemetlen is, mivel abban szinte biztos volt, hogy ez a nap kellemetlenségen kívül nem sok egyebet tartogat a számára. Ő azonban megacélozza magát, és nem engedi, hogy a márki va-laha is megbánja ezt a frigyét!

Amikor befordultak a következő kanyarban, megpillantotta a hatalmas épületet, amely az égbe nyúló tornyival úgy feketél-lett, mint a sátán lelke, és a lovak patájának minden egyes dob-banásával egyre nagyobbak és fenyegetőbbnek tűnt. Ez csakis Havisham Hall lehet. Portia gerincén végigfutott a hideg. Ha lenne más választása...

De nincs.

Ha hozzámegy az öregúrhoz, belép az arisztokrácia soraiba. Ő lesz Marsden márkinéja. Már pusztán a márki oldalán betöltött pozíciója miatt tisztelni fogják, a márkinak szült gyermeke pedig biztonságban lesz.

Senki nem merészeli majd bántani azt a gyermeket, és őt sem.
Soha többé!

Az emeleti ablakból lenéző Locke kis híján elnevette magát. A nő postakocsin érkezett. Egy postakocsin, az ég szerelmére! Hát lehet ez a komédia még ennél is nevetségesebb?

Sajnos nem tudta túl jól megfigyelni a nőt. Annyit látott, hogy törékeny termetű, de szép kerek domborulatokkal van megáldva. Fekete ruhát viselt, ami nem a legelőnyösebb választás a házasa-ság sikeressége szempontjából, valamint egy nevetségesen nagy kalapot és fátylat, amely eltakarta az arcát. Talán sötét haja lehet. Nehéz megállapítani.

A tagbaszakadt kocsis leemelt egy meglehetősen nagy ládát a postakocsi tetejéről, letette a nő mellé, a kalapjához érintette az ujját, és már ment is tovább. Havishamben senki nem időzött sokáig.

A nő sarkon fordult, és céltudatosan elindult a kastély bejárata felé. Locke lesietett a lépcsőn. Minél előbb véget kell vetnie ennek az örületnek!

Az előcsarnokban kopogás hangzott fel, épp, amikor odaért. Ez a nő nagyon elszántan használja a kopogtatót! Locke felrántotta az ajtót, és amikor a nő felemelte a fátylát, a legszokatlanabb színű szempárral találta szemben magát, amelyet valaha látott. A whisky színére emlékeztette, amely csábító, mámorító, és képes romba dönteni a férfiembert.

– Azért jöttem, hogy hozzámenjek ölordtságához – szólalt meg a nő olyan érzéki hangon, amelynek hatására Locke deréktől lefelé teljesen izgalomba jött. Ördög és pokol! A végén még nem az apjának kell nőt hozatnia a faluból, hanem saját magának. Nyilvánvalóan túl hosszú ideje él női társaság nélkül, ha ennek a nőnek már a hangja is izgalomba hozza. – Menjen ki a csomagomért!

Locke kihúzta magát, és fenyegetően tornyosult a nő fölé.

– Maga inasnak néz engem?

Portia lassan végigmérte, aminek hatására Locke úgy megfeszült, mintha a nő tekintete helyett az ujjai siklottak volna végig a testén. Amikor az asszony végzett a szemlével, felemelte fitos kis orrát.

– Komornyik, inas, nekem teljesen mindegy. A ládát be kell hozni. Hozza be!

– Azt feltételezi, hogy Lord Marsden még mindig el akarja majd venni, miután meglátta?

– Szerződésünk van. Vagy elvesz, vagy szép kis summát fizet nekem.

Az apja megemlíthette volna neki ezt az apró részletet. Locke nyilvánvalóan rosszul ítélte meg, hogy az öreg mekkora bajt tud keverni a lakosztályából. Ő eddig azt hitte, hogy csak üldögél az ablaknál, és vágyakozva bámulja a lópvidéket, hátha megpillantja a szerelmét.

– Kedvesem! – szólalt meg ekkor a márki, aki hirtelen Locke mellett termett, kezét csókolt a nőnek, és a fiát elegánsan megkerülve bevezette őt az előcsarnokba. – Micsoda öröm, hogy megismerhetem!

Portia kecsesen pukedlizett, és úgy mosolygott a márkira, mintha ő testesítené meg gyerekkora minden álmát.

– Uram, el sem tudom mondani, mennyire örülök, hogy itt lehetek.

Locke összehúzta a szemét. Miért örülne bárki is annak, hogy a pokol egyik bugyrában köt ki? A nő hangja azonban zavarba ejtően őszintén csengett, a vikomt ezt nem tagadhatta. Ennyire jó színésznő lenne?

– Locke, hozd be aládáját, aztán csatlakozz hozzánk a szalonban.

Az apja teljesen el volt varázsolva. Locke tudta, hogy így nehez lesz semmissé tennie a megállapodást.

– *Most* csatlakozom hozzátok a szalonban. A láda egyelőre jó helyen van ott, ahol van, senki nem fogja ellopni, én azonban átkozott legyek, ha egyetlen szót is kihagyok ebből a beszélgetésből.

– Maga szolgál létére meglehetősen szemtelen – fedtte meg a nő a vikomtot. A hangja éle azt sugallta, hogy igyekszik biztosítani pozícióját a ház asszonyaként, és emlékeztetni akarja a férfit, hol a helye.

– Egyetérténék magával, ha szolgál lennék. De mivel a jelek szerint maga lesz a mostohaanyám, engedje meg, hogy

bemutakoztam: Killian St. John, Locksley vikomtja, szolgálátára – mondta Locke, majd teátrálisan meghajolt.

Ez a nő vagy ugyanolyan bolond, mint az apja, vagy ki akar használni egy bolondot. A vikomt az utóbbira fogadott volna. Portia szemében volt valami számító keménység, és a férfi egyáltalán nem bízott benne.

Az asszony ismét elegánsan pukedlizett, Locke-ra azonban nem mosolygott föl, és semmilyen más érzelem sem látszott az arcán. A férfit lenyűgözte, hogy milyen gyorsan magára öltötte a páncélját, különösen azért, mert őt máris veszélyesnek ítélte meg – nagyon helyesen. Nem, ez a nő egyáltalán nem bolond!

– Részemről az öröm, uram.

Ó, ez az öröm nem fog sokáig tartani, gondolta Locke.

– Erre, kedvesem. Nincs túl sok időnk az ismerkedésre az esküvő előtt. – A márki bevezette Portiát a szalonba, és leültette a kandalló elé az egyik plüss-székre, mire a vastag párnából por szállt fel. Ennyit a házvezetőnő alaposágáról...

Az apja a szemben lévő széken foglalt helyet, Locke pedig a szófa távolabbi felén helyezkedett el, ahonnan jól meg tudta figyelni a nőt. Portia fiatal volt, nem lehetett több huszonöt évesnél. A ruházata minőségi anyagból készült, és kitűnő állapotban volt.

Amikor fölemelte a kezét, hogy kiszedje a kalaptüket, formás melle is megemelkedett. Pont megfelelő méretű volt ahhoz, hogy Locke a tenyerébe fogja. Abba a tenyerébe, amely át tudná kulcsolni az asszony derekát, hogy közelebb vonja magához.

Vajon miért csupa olyan dologra figyel föl, amelynek a stratégiája szempontjából semmi haszna?

Portia levette a fejéről a kalapot, a vikomtnak pedig még a lélegzete is elakadt. Az asszony haja tűzvörös volt, amelynek ragyogása vetekedett a kandallóban lobogó lángok ragyogásával. A nehéznek és sűrűnek tűnő fürtök úgy néztek ki, mintha

bármelyik pillanatban leomolhatnának, Locke pedig azon kezdett tűnődni, vajon hány hajtút kellene eltávolítania ahhoz, hogy ez megtörténjen. Valószínűleg nem sokat. Kettőt vagy hármat, legfeljebb.

Locke teste úgy reagált, mintha azóta nem lett volna dolga nővel, mióta elhagyta az iskolapadot. Hogy enyhítsen a kényelmetlen érzésen, hanyagul a szófa támlájára tette a karját, hogy közönyt sugározzon, amit valójában nem érzett. Nem érdekelte a nő haja, szeme vagy alakja. Sem azok a telt, rubinszínű ajkak. A szándéka érdekelte. Egy ilyen fiatal és vonzó nő miért akar hozzámenni egy olyan öreg és legyengült emberhez, mint amilyen a márki? Biztosan rengeteg fiatal hódolója volt, és ahol csak megfordult, a figyelem középpontjában állt. Mit akarhat elérni itt, amit máshol ne tudna?

– Most pedig, kedvesem... – szólalt meg az apja, miközben előrehajolt.

– Itt is van minden, uram! – csendült fel Mrs. Barnaby hangja, aki egy tálcával a kezében épp ebben a pillanatban lépett be a helyiségbe. Az idős asszony szokás szerint szigorú kontyba tűzve viselte inkább ősz, mintsem fekete haját, fekete ruháját pedig gondosan kivasalta a nagy nap tiszteletére. – Tea és sütemény, ahogy kívánta. – Miután letette a tálcát a két szék között álló asztalkára, felegyenesedett, majd kissé oldalra billentett fejjel alaposan szemügyre vette a vendéget. – A hölgy meglehetősen fiatal, uram – mondta homlokráncolva.

– Egy öreg nő aligha adhatna nekem örököszt, nem igaz, Mrs. Barnaby?

– Ebben igaza lehet uraságodnak. – Az asszony recsegő lábbal pukedlizett egyet. – Isten hozta Havishamben, Mrs. Gadstone! Kitölthetem a teát?

– Nem, majd én kitöltöm, köszönjük.

– Ó... – Mrs. Barnaby válla megereszkedett. Egészen elszontyolodott, amiért elbocsájtották még azelőtt, hogy bármi említésre méltót hallott volna, amit elmesélhet odalent.

– Ez minden, Mrs. Barnaby – mondta a márki kedvesen.

Az asszony nagyot sóhajtva megfordult, Locke azonban kinyújtotta a kezét.

– Kérem a kulcsokat, Mrs. Barnaby.

Az asszony úgy szorította rá a kezét a vaskos derekán lógó hatalmas kulcsosomóra, mintha a férfi a koronaékszereket kérné, amelyeket ő az élete árán is kész megvédeni.

– Ez az én felelősségem.

– Lehet, hogy szükségem lesz a kulcsokra, de később visszadom őket. – Az, hogy szüksége lesz-e rájuk, ennek a beszélgetésnek a kimenetelétől függ.

Mrs. Barnaby vonakodva átadta a kulcsosomót, aztán konok arckifejezéssel kimasírozott a szalonból. A lépéseiből csak úgy süttött a jogos felháborodás. Locke nem értette, miért ragaszkodik ilyen szívósan a kulcsokhoz, amikor azok inkább csak dísznek jók, hasznot nemigen hajtottak. Talán azért, mert a háztartásban betöltött fontos pozícióját voltak hivatottak jelképezni, amelyet az asszony azért nyerhetett el, mert ő a kastélyban maradt, amikor a többi szobalány jobb hely után nézett. Vagy legalábbis kevésbé kísértetjárta ház után.

Locke visszafordította a figyelmét Mrs. Gadstone-ra, és megbűvölten nézte, ahogy az asszony lassan lefejtí a kezéről fekete kecskebőr kesztyűjét, mintha legalábbis valami tiltott dolgot fedne fel. Centiről centire, őrjítő lassúsággal csinálta. Locke azonban képtelen volt elfordítani a tekintetét, miközben Portia sima, makulátlan bőre feltárult. Semmi sebhely. Semmi bőrkeményedés. Semmi szeplő. Az asszony a másik kesztyűjét is ugyanilyen műgonddal vette le, a vikomt pedig megpróbálta nem elképzelni, amint azok az apró, tökéletes, selymesnek látszó

kezek ráérősen végigsimítanak az ő meztelen mellkasán. Portia pedánsan az ölébe fektette mindkét kesztyűt, s bár úgy tűnt, nincs tudatában, hogy az iménti lassú mozdulatai milyen hatással lehetnek egy férfirra, Locke az öröksége felét fel merete volna tenni arra, hogy nagyon is tudja, mit csinál.

– Hogy issza a teáját, Lord Marsden?

Portia mély hangjának hallatán a vikomt gerincén borzongás futott végig, az ágyéka pedig megfeszült, a pokolba is. Mintha egy imént kielégített nőt hallott volna.

– Sok cukorral, ha kérhetem.

Locke nézte, ahogy a nő kitölti a teát, beletesz néhány kockacukrot, megkeveri, majd kedvesen mosolyogva átnyújtja a csészéjét és a csészét a márkinak, aki úgy mosolygott vissza rá, mintha hálás lenne érte, pedig valójában utálta a teát.

– És ön hogy issza a teát, Lord Locksley?

– Anyámként nyugodtan hívjon Locke-nak.

Portia metsző tekintettel nézett a férfi szemébe. Jóságos ég, képes lenne cafatokra szaggatni őt! Locke kíváncsian várta, hogy megpróbálja-e.

– Még nem vagyok az anyja, igaz, Lord Locksley? Megsértetem netán valamivel?

A férfi előrehajolt, és a combjára támasztotta a könyökét.

– Én csak igyekszem rájönni, hogy egy magafajta fiatal és csinos nő miért hajlandó hanyatt feküdni, hogy egy olyan aszott öregember, mint az apám, rámászdhasson.

– Locke! – bödült el a márki. – Most aztán túl messzire mentél. Kifelél!

– Semmi baj, uram – mondta Portia higgadtan, és közben egy pillanatra sem vette le kihívó tekintetét a vikomtról. Nem rebbent meg a szeme, nem pirult el, de még azt a vékony szemöldökét sem húzta fel. – Véleményem szerint nem sok köze van ahhoz, hogy az édesapja milyen pozícióban óhajt szeretkezni. Lehet,

hogy állva fog a magáévá tenni, hátulról. Vagy úgy, hogy térddek. De arról biztosíthatom, hogy közben nem lesz összeaszva – mondta az asszony, majd lassan ráemelte a tekintetét a vikomt ágyékára, Locke pedig magában átkozta a férfiasságát az árulásáért. Lelki szemei előtt ijesztő részletességgel elevenedtek meg azok a képek, amelyeken ő van Portiával az imént említett pozíciókban, és olyan fájdalmas merevedése támadt, hogy akkor sem lett volna képes fölállni és kimenni, ha akart volna.

A nő pedig nagyon jól tudta ezt.

– Teát, uram?

– Nem – felelte Locke fojtott hangon. Úgy látszik, szép lassan minden porcikája elárulja.

Portia érzéki ajka elégedett, diadalmas mosolyra húzódott.

– Nem kér esetleg teasüteményt, Lord Marsden? – fordult a férfi apjához.

Ezek a szavak ártatlanok voltak ugyan, Locke azonban semmi másra nem vágyott, csak arra, hogy magához húzza ezt a nőt, birtokba vegye a száját, és megízlelje, vajon olyan fanyar-e, mint amilyen a humora.